

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δεύτερός μας χρόνος είναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθήναι.

Χίλια δεκακόσια ὀγδοήντα πέντε,
τὸ Κουβέρνο πάει πρῖμα μὲ πονέντε.

Ο ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἐβδομάδα—μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει.
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα —κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς δὲν δέχομαι —γιατὶ δὲν τοὺς ἀνέχομαι,
Κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς—δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.

Δὲν θὰ ἔχουμε τεφτέρια —ὅπως, πρὶν καὶ νταραβέρια,
Γράμματα καὶ πληρωμαὶ —ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς' ὅσων φόρων τὴν ἀντάρα —κι' ὁ Ρωμηὸς μας μιὰ δεκάρα,
Κι' ἂς τὴν δίνη ὅποιος θέλει —εἰδ' ἄλλῃως δὲν μᾶς μέλει.

Τοῦ Ἰουνίου εἴκοσι ἐννιά,
καὶ τὸ Παλάτι πάλι 'στὰ πανιά.

Ποῦντος ἐβδομήντα πέντε... παντοῦ λίρα καὶ καμίνι,
κι' ὁ καθεὶς διὰ τὴν κρίσιν μιὰ γνώμην μᾶς προτείνει.

Λόγος Δεληγιάννη.
ποῦ σπασμὸς σὲ πιάνει.

Δέκα ἑκατομμύρια κι' ἐννέα χιλιάδες,
ὀκτὼ ἑκατομμύρια καὶ εἴκοσι λεπτά,
τρία ἑκατομμύρια καὶ δύο μυριάδες,
ἑξήκοντα ἑκατομμύρια, πρὸς τοῦτοις δὲ κι' ἑπτὰ,
ἀκόμη δὲ προσθήκατε τὰ δάνεια τὰ νέα,
καὶ τότε 'στὰ τριακοντα θὰ φθάσωμεν κι' ἐννέ.

Ἀπὸ τὸν οἶνον, κύριοι, μισὸ καὶ πεντακόσια,
ἀπὸ διάφορα ποτὰ μισὸ, καὶ κατὶ τί,
ἀπὸ τὸ σιγαρόχαρτον μισὸ καὶ ἄλλα τόσα,
κι' ἐν ἀπὸ τὸ πετρέλαιον καὶ τοῦτο 'στὸ χαρτί.
Τρία ἑκατομμύρια τῶν τελωνείων τέλη,
κι' ὡς πρὸς τὰ σπέρτα ὁ καθεὶς ἂς βάλῃ ὅσα θέλει.

Τρία ἑκατομμύρια τὰ ἐξ ἐγγείων φόρων,
εἰς ἧμισυ κι' ἐπέκεινα τὰ ἐκ τοῦ χαρτοσήμου,
ἑκατοντάδες εἴκοσι ἐξ ἄλλων διαφορῶν,
καὶ ὅλ' αὐτὰ ἐκ πίνακος ἐξάγω ἐπιτήμου.
Ταῦτά καὶ ὀλιγώτερα 'στὸ ἄλλας βεβαιοῦνται...
(Ἀρχίζουν ἐκ τῶν βουλευτῶν ὁδὸ τρεῖς νὰ χασμουρεῖνται)

Τὸ νῆμα τοῦ λογαριασμοῦ, παρακαλῶ, κρτεῖτε,
καὶ εἰπω πως θὰ φθάσωμεν εἰς τὰ δεκαοκτὼ,
καὶ τότε ὅλοι, κύριοι, βεβαίως θ' ἀπορεῖτε
πὺς μένει τὸ Ταμεῖον μᾶς ἀκόμη ἀνοικτὸ.
Τρία μᾶς τὰ κρατούμενα... περὶ καλῶ μετράτε...
(Ὁ Πρόεδρος Καλλιφρονᾶς ἀρχίζει νὰ κοιμᾶται.)

'Στ' ὀγδόντα δύο ἔλλειμμα περίπου ἔως ἔξῃ.
ἐννέα δὲ κι' ἐπέκεινα κατὰ τ' ὀγδόντα τρία,
ἀλλὰ εἰς τὸ τρεχούμενον τὸ ἔθνος δὲν θ' ἀνθέξῃ,
καθόσον ἐπλημύρυσσε μ' ἔλλείμματα μυρία.
Καὶ ὅστερ' ἐνόμιζαν πῶς ὁμιλοῦν πρὸς βλάκας...
(Ἀποκοιμᾶται ἔξαφνα καὶ ὁ Κορνᾶς ὁ Τράκας)

Εἰς ἑκατὸν ἀνέρχονται τὰ ἐξόδα καὶ πλέον,
εἰς ἐνδεκα ἢ δώδεκα διάφοροι πιστώσεις,
κατὰ κρημνῶν βυθίζομεν μὲ βῆμα παρπατῶν,
καὶ ναυαγοῦμεν, κύριοι, μὲ ὅλας μᾶς τὰς γνώσεις,
ἐνῷ ἀγρίως ἀντηχοῦν φωναὶ πεινῶντων περίξ...
(Ὁλόκληρος ἡ δεξιὰ ἀποκοιμᾶται περίξ.)

Πέντε λοιπὸν τοῖς ἑκατὸν ἀπὸ τὰς ἐπιτίμας
μειοῦμεν δὲ τὰ ἐξόδα τῶν ἑξωτερικῶν.
κι' αὐξάνομεν, ὑπέκοντες εἰς τὰς στενοχωρίας,
τὰ ἐσοδα τοῦ ὑπουργοῦ τῶν ἑσωτερικῶν.
Κι' ἰδοὺ ἑκατομμύριον σχεδὸν διαφορά...
(Ἀποκοιμᾶται βαθμυδὸν καὶ ἡ ἀριστερά.)

'Ἀλλ' ὅμως ἐπιτρέψατε νὰ ἐξακολουθήσω...
ἀμύνεσθ' ὑπὲρ ἀριθμῶν εἰς οἶκόν μου λαμπρόν,
ἂν πρὸς τὰ πρόσω τρέχωμεν, κυττάζομεν ὀπίσω,
καὶ ὀπισθὲν μᾶς βλέποντες βυθίζοντες ἐμπρός...
ἐνῷ φρικτὴ τὰς θύρας μᾶς χρεωκοπία κρούει...
ἀλλ' ὅμως παύω, ἐπειδὴ κανένας δὲν μ' ἀκούει.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος

Φ. — Ἀκόμῃ δὲν τελείωσε ὁ λόγος Δεληγιάννη, καὶ ἂν τὸν βάλῃς 'στὴ γραμμὴ τριάντα πλῆθρα πιάνει. Καὶ τί δὲν εἶπε, Περικλῆ, τ' ἀπύλωτό του στόμα! καὶ μήπως ἐτελείωσε;... ἔχει νὰ 'πῇ ἀκόμα!

"Ηκουσα, φίλε, ῥήτορας καὶ παλαιούς καὶ νέους, Ἐπαρχιώτας δηλαδὴ καθὼς καὶ Ἀθηναίους, ἐπῆγα 'στὴν Ἀνατολή, ἐπῆγα καὶ 'στὴν Δύση, ἀλλ' ὅμως τέτοιον ῥήτορα δὲν ἔχω ἀπαντήσῃ, ἀνέρχομαι εἰς τὸ παρόν, 'στό παρελθὸν πηγαίνω, ὅπως αὐτὸν τὸν Κωνσταντῆ δὲν τὸν καταλαβαίνω.

Π. — Μα τί σοῦ κάνει ὁ φτωχός;

Φ. — Αὐτός τί νὰ μοῦ κάνει; ἀλλὰ κανέναν, ἀδελφέ, δὲν τὸν καταλαμβάνει. Ἀκούω νούμερα πολλά, ἀκούω διαιρέσεις, χρονολογίας, κλάσματα, προσθέσεις, ἀφαιρέσεις, ἐν εἶδος ἀριθμητικῆς καὶ τριγωνομετρίας, ἑλλείμματα ἐντάλματα, δεκαδικῶν σωρείας, τρεῖς ἑνδεκα, τρεῖς δώδεκα, ἕξ καὶ τρία δέκα...

Π. — Ἐπῆρες τὸν κατήφορο, βρὲ Φασουλῆ, καὶ στέκα.

Φ. — Τί νὰ σταθῶ, βρὲ ἀδελφέ, καὶ πῶς νὰ κάνω 'πίσω, ποῦ εἶν' ἀνάγκη μὲν ἂ μὲ νὰ τὸν ἀκολουθήσω, νὰ δοῦμε πόθεν ἄρχισε καὶ ποῦ θὰ τελειώσῃ, καὶ ἂν, ὡς ἐπαγγέλλεται, τοῦς Ἕλληνας θὰ σώσῃ.

Π. — Λέγε λοιπόν....

Φ. — Ὑπόσχεται πολλὰς οἰκονομίας. Καὶ πρῶτον μὲν ὁ κύριος Βαρύτης ὁ Ταμίας δεκαεπτὰ ἐσοφρῶσε καὶ 'ἐδῶθε πᾶνε καὶ ἄλλοι... οἰκονομία, κύριε, ὡς βλέπετε, μεγάλη. Κατόπιν δὲ εἰς τὸν στρατὸν πολλὰ θὰ ψαλλιδίσῃ, ἀλλ' ὅμως καὶ προβιβασμούς πολλοὺς θὰ ξεφουρνίσῃ, καὶ μὲ Στρατάρχας τοῦ καφῆ θὰ πλημμυρῇς ἡ σφαῖρα... οἰκονομία, κύριε, ὡς βλέπετε, δευτέρη. Ἄλλ' ὅμως καὶ τὸ ναυτικὸν συνέλαβεν ὑπ' ὅψει, καὶ ἀπὸ τοῦτο σκέπτεται πολλὰ νὰ περιούψῃ, διότι καὶ ὁ Μπούμπουλης, γλυκοῦ νεροῦ δελφίνι, ἐσκέφθη διπλωματικὸς μονονουχὶ νὰ γίνη, καὶ εἰς τὴν Ἀλεξανδρείαν περὶ ἀκτινοβόλος, καὶ ὡς ἐκ τούτου περιττός καθίσταται καὶ ὁ στόλος. Πωλεῖται δὲ, ὡς ἔμαθον προχθίς, καὶ ἡ Ἀμφιτρίτη... οἰκονομία, κύριε, ὡς ἐννοεῖται τρίτη. Ἐξ ἄλλου δὲ κατήργησαν ἀπάσας τὰς πρεσβείας, καὶ τοὺς Νομάρχας, Περικλῆ, Χαλκίδος τε καὶ Εὐβοίας, τὸ ἴδιο δὲ προμηθεύον, θαρρῶ, καὶ γὰρ τὴν Σπάρτη... οἰκονομία, κύριε, ὡς βλέπετε, τετάρτη. Εἰς τὴν Παιδείαν, Περικλῆ, θὰ παύσουν τοὺς δασκάλους, πλὴν διπλάσιους ἔμαθα θὰ διορίσουν ἄλλους, πρὸ πάντων ὁ τῶν Ἀχαρνῶν πρεβιβασμὸν λαμβάνει, διότι ἐνεργεῖ σφοδρῶς ὑπὲρ τοῦ Δεληγιάννη.

καὶ ὡς ἐκ τούτου βουλευτῆς θὰ ἔβγῃ ὁ Περικλῆς.

Π. — Ὁ κύριος Ζυγομαλάς τὸ ἔδειξε πολλὰκις.

Φ. — Τοιουτοτρόπως, Περικλῆ, ἐν πάσῃ συντομίᾳ ἰδοὺ καὶ πέμπτη φαίνεται 'στό φῶς οἰκονομία. Συγχρόνως προμηνύεται καθάρσεις παπῶν, ἀλλὰ καὶ χειροτόνησις τριάντα δεσποτάδων, τὰ μοναστήρια λέγεται πῶς γίνονται στρατώνες, καὶ πάντες οἱ καλόγεροι βαρβάτες Ἀμαζόνες. Τοιουτοτρόπως ζύνοντες τὸν καθὲ θεομπαλιάνη, ὡς ἐννοεῖτε, γράφομεν οἰκονομίαν ἑκτην.

Καὶ νῦν 'στὰ οἰκονομικά ἄς ἔλθωμεν τοῦ κράτους. Μετὰ ποικίλας συμφορὰς τοῦ χρηματός προσημασία, ἰδίως μετὰ τὰς κλοπὰς τῶν ἐθνικῶν ταμείων, ὑπὸ ἀνδρῶν πατριωτῶν, κατ' ἐξοχὴν τιμίων, ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ ὁ χρυσὸς δὲν στέκεται 'στὴν κρατὶ καθὼς καὶ ὁ Παῦλος Καλλιγᾶς μᾶς ἐγραφε ἔγχεσιν οὐχ' ἤττον δὲν μᾶς ἔβλαψε καὶ ἡ κυκλοφορία, καὶ τῆς Τραπεζίης, κύριε, ἡ ἀδιαφορία, ταῦτα λαβὼν ὑπ' ὅψει τοῦ φίλου Δεληγιάννη καὶ ἵνα τὸν Ἑλληνισμὸν λυτρώσῃ ἐκ τῆς πλάνης, μονάδα νομισματικὴν θὰ εἰσαγάγῃ ἑλληνικήν, καὶ ἴσως ἐπανέλθωμεν 'στὴν σφάττικα καὶ παλαιά.

Π. — Ὡς ἐπὶ τὴν σφάττικα; μωρὲ τί λές; λοιπὸν θὰ παρῇ τὸ πᾶν.

Φ. — Σοῦ εἶπα πῶς τὸν ῥήτορα θὰ παρακολουθεῖς, καὶ μάθε πῶς τὸ σύστημα τοῦ κάθε κυβερνήτου εἶναι καθ' ὅλ' ἀνάλογον μὲ τὴν ἀνάπτυξίν του, καὶ ὅταν ἐγκαταλειφθῶν 'στὴν τύχην τῶν καὶ ἐξ οὐρανοῦ οἰκονομία, κύριε, προβλέπεται ἐβδόμη.

"Ἄν ὅμως, φίλε Περικλῆ, ἐξαίφνης τάνωτέρω δὲν φέρουν ἰσοζύγιον, τοῦθ' ὅπερ δὲν τὸ ξέρω, τότε καὶ ἡ τύχη ἀρωγὸν θὰ μᾶς προτείνῃ χεῖρα καὶ εἶναι πιθανώτατον νάλθῃ καὶ ἡ Φυλλοξήρα...

Π. — Ἡ Φυλλοξήρα; τί μοῦ λές; μωρὲ μὲ πιάνει φρίκη.

Φ. — Κι' ὅμως μὲ σκόρδα ἔφθασε προχθὲς ἕνα καίρι, καὶ εἰς μάτην διεφύετο ἀπὸ τὸ Τελωνεῖον, πῶς δῆθεν δὲν κατέπλευσεν ἐδῶ τοιοῦτον πλοῖον, διότι ἔγινε γνωστὸν χορδαῖς τε καὶ ὀργάνοις, ὅτι τὸ πλοῖον ἔφθασεν ἐν σκόρδοις καὶ λαχάναις!

Π. — Κι' ἡ Φυλλοξήρα, Φασουλῆ, ἂν θάλλῃ τί θὰ γῇ;

Φ. — Κύριε τῶν Δυνάμεων! ῥουθοῦνι δὲν θὰ μὲνῃ! Φαντάσου ν' ἀπογυμνωθῇ τὸ κληῖμα τῶν ἀμπέλων, καὶ ἡ γῆ παντοῦ νὰ φαίνεται σπανὴ ὡς τὸν Σαμάρ, νὰ μὴν ὑπάρχουν ἔπειτα ῥοδίταις 'στὴν Ἀθήνη, νὰ μὴν δροσίξῃς παντελῶς τὰ χεῖλη μὲ βερίαι, καὶ τέλος πάντων, κύριε νὰ λείψῃ καὶ ἡ σταφίδα... ἐν οἷδα τότε, Περικλῆ, ὅτι οὐδὲν οὐκ οἶδα... Ἰδοὺ λοιπὸν τὸ σύστημα τοῦ φίλου Δεληγιάννη.

Π. — Λάβε καὶ σὺ μὲ καπελιά, μαγκούφη καὶ σὲ φάνει.

Ὁ γέρο-μπαμπαλῆς,
τὸ φάσμα τῆς Βουλῆς.

Ἐὰν συχνὰ σημαίνω μὲ τὸ βαρὺ κουδοῦνι, ἂν δὲν ἠσυχάζῃς ὀλίγον ἡ Βουλὴ, ἂν εἶαι καθὲς τόσο μοῦ 'μπαίνουν 'στό ῥουθοῦνι, καὶ ὁ Δεληγιάννης συχνάκις ἡμιλῇ, καὶ τὰς λευκάς μου τρίχας σπουδαίως θὰ θυμώσω, καὶ τὴν παραιτήσιν μου ὀργήγορα θὰ δώσω.

Ἀλλ' ὁ Δεληγιάννης πρὸ πάντων μὲ θυμώνει.... δὲν σκέπτεται καθόλου 'στὴν ἡλικίαν ποῦμαι πῶς μὲ τὰ νούμερα του ταυτίζαται μου ξεθεώνει, καὶ ὅπως νὰ τὸ θέλω εὐθὺς ἀποκοιμώμαι. Καὶ ὁ Κομνᾶς ὁ Τράκας αὐτὰ δὲν τὰ σκαμπάζει, καὶ ἰσὺς πρὶν τῆς ὥρας ἀρχίζει νὰ νυστάξῃ.

Δὲν σκέπτεται πῶς εἶναι ὀγδόντα χρόνων γέρος, καὶ δὲν 'πορεῖ ταῦτ' ἐμὲ νὰ νομίσῃ... ἂς ἡμιλῇ 'στοὺς ἄλλους γι' αὐτὰ ἰδιαιτέρως, καὶ ἴσως κανεὶς ἀπ' ὅλους 'στοὺς λόγους του προσέξῃ. Ὅμως ἐγὼ καθόλου δὲν τὰ καταλαβαίνω, καὶ μόλις τὸν ἀκούσω σὰν ὄσπναι παθαίνω.

Ἄλλ' ἂν ὁ Θεοδωράκης ἀκόμῃ ἐπιμένῃ τὸν λόγον τοῦ ἐκείνου νὰ ἐξακολουθήσῃ, καὶ ἂν μὲ τέτοιους λόγους συχνὰ 'στό βῆμα βγαίνῃ, παρακαλῶ τὸν Τράκαν νὰ μ' ἀντικαταστήσῃ. Κόφτον, βρὲ Θεοδωράκη, ἀλλέως παραιτοῦμαι, καὶ δίχως νὰ μὲ ψάλλῃς 'στό σπῆτι μου κοιμώμαι.

Μιά τοῦ Παράσχου ἐπιστολή
 ὅττον ἀδελφόν του ὅλη χολή.

Λοιπὸν ἐπαύθης ὡς καὶ σύ, ἀπέλυσαν καὶ σένα,
 καθὼς ἀπέλυσαν καὶ ἐμέ, ὡς ἐπαυσαν καὶ ἐμένα;
 καὶ δὴ συνάμα ἀδελφούς καὶ ποιητὰς συγχρόνως,
 οἱ ἄθλιοι κατέρριψαν εἰς τὰς ὁδοὺς ἀπόνως!
 Ἄν μόνον ἐπαυον ἐμέ καλῶς, ἀλλὰ ποτέ μου
 δὲν ἤλπιζον ὅτι καὶ σὲ θὰ παύσουν ἀδελφέ μου!

Οὕτω λοιπὸν ὁ πέλεκυς τοῦ φοβεροῦ δημίου
 οὐδὲ τῶν ἐθνικῶν ψαλτῶν δὲν φεῖδεται ἀκόμα!...
 διότι δὲν ἐτάχθημεν ὑπὲρ τοῦ ὑπουργείου,
 διότι δὲν ἀνήκομεν καὶ ἡμεῖς ὅττον νέον κόμμα,
 διότι δὲν ἐψάλαμεν ὥδ᾽ ὅττον Δεληγιάννη,
 θὰ μείνης σὺ ἀργὸς αὐτοῦ, καὶ ἐγὼ ὅττον Ταῦγάνη;

Ὡ ἀδελφέ μου, λησμονῶ τὸ νέον σύνθημά των,
 «παντὸς μὴ φίλου ἀπηνῶς ἡ κεφαλὴ θὰ πῆσῃ»...
 Ἔδει νὰ ἔχωμεν καὶ ἡμεῖς τὴν τύχην τῶν θυμάτων,
 καὶ δὲν γλυτόνει πιθανῶς καὶ ἐκεῖνος μὲ τὸ φέσι!
 Ἑλλήν καὶ ἐκεῖνος ὡς καὶ σὺ τὸ πνεῦμα καὶ τὸ σῶμα,
 τὸ ἐθνικὸν του ἔνδυμα, τὸ φλογερὸν του ὄμμα!

Καὶ ὁ φίλος μας Καλλιφρονᾶς, ὁ γέρον Ἀθηναῖος,
 αὐτὸς ὁ τόσον ὑγιής, ὁ πώποτε μὴ πᾶσχων,
 ὁ τόσον ἐσχατόγηρος, ἀλλὰ καὶ τόσον νέος,
 πῶς; δὲν ἠσχύνθει ἀδελφέ, νὰ παύσῃ τὸν Παράσχον,
 ὃν μετ' αὐτοῦ, Γεώργιε, ἀπαύστως ἀδελφόνει
 ἡ φουστανέλα ἡ λευκὴ καὶ ἡ πουκαμίσα μόνη;

Καὶ ὅταν εἰς τὰς χεῖράς του ἐκράτει τὴν γραφίδα
 καὶ ἐζήτηε τὴν ὑπογραφὴν ὅττην παῦσίν σου νὰ θέσῃ,
 πῶς εἰς τὴν φουστανέλαν του δὲν ἔκαμε κηλίδα,
 καὶ πῶς δὲν ἀπεσκίρτησε τὸ ἐθνικὸν του φέσι;
 Πλὴν πῶς πρὸ πάντων σ' ἐρωτῶ νὰ μὴ γενῇ ἀκόμη
 ἐκ τόσου πένθους μελκνὴ ἡ πᾶλλευκός του κόμη;

Ἄ! ὅταν εἶδον ἀδελφέ, τὴν παῦσίν σου ἐκείνην,
 ἄγρια μὲ κατέλαβεν ἐξαίφνης μνηγιγίτις
 καὶ ἐξῶ φρενῶν ἀνέκραξα ἀδελφικὴν μ' ὀδύνην:
 «μὰ πῶς; καὶ ὁ Καλλιφρονᾶς ἐγένετο μεσίτης;»
 Τὸν ἐφαντάσθην δ' ἐξαφνα μὲ ὑψηλὸν καπέλο
 καὶ ἐγέλασα, ὁμολογῶ, ἀλλὰ χωρὶς νὰ θέλω!

Καὶ τώρα, περιπόθητε Γεώργιε, εὐτύχει...
 ὅς ζῶμεν μὲ τὸ παρελθόν, ὅς βλέπωμεν τὸ μέλλον,
 μόνη παρηγορία μας ὅς μείνωσιν οἱ στίχοι
 καὶ ὅς περνῶμεν τὴν ζωὴν ἐν μέσῳ ἀνδρεικέλων!
 Ταῦτα καὶ σὲ ἀσπάζομαι ἀπὸ τὸ Ταῦγάνη,
 καὶ ἐστὶ δίκης ὀφθαλμὸς κατὰ τοῦ Δεληγιάννη!

Τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ Γραφεῖο —μέσα ὅττον τυπογραφεῖο
 τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη —καὶ ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
 μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαντείων —μ' ἓνα κῆποιον Φαρμακεῖον.

Παράκλησις ἐμή,
 δικαία καὶ θερμή.

Κι' ἐγὼ ὁ κύριος Ρωμῆος αὐτὸ τὸ καλοκαίρι
 ἐσκέφθην σὰν ὁμογενὴς ὅττην ἐσοχὴν νὰ μείνω,
 καὶ ὅττης Καστέλλας τῆς γνωστῆς ἐκάθισα τὰ
 εἰς τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ τὸ ὕψωμα ἐκεῖνο.

Ἐκεῖ καὶ ἐγὼ ὁ ταπεινὸς τῶν Ἀθηνῶν πολίτης
 θυμαζῶ τὴν ἀτέρμονα καὶ ζωογόνον φύσιν,
 διαγῶ ὡς ἀπρόσιτος παράφρων ἐρημίτης,
 καὶ σκέπτομαι διὰ πολλὰ καὶ τὴν παροῦσαν κρίσιν.

Ἀλλὰ κοντὰ ὅττον σπῆτι μου ὡς ἐρεβῶδες μῆνυμα
 ἀρχιτὸν ξηροπήγαδον τὸ αἷμα μου παγώνει,
 καὶ διατρέχω κίνδυνον εἰς ἕκαστόν μου βῆμα
 ζῶν εἰς ἐκεῖνο νὰ ταφῶ καθὼς ἡ Ἀντιγόνη.

Κι' οὕτε κανένα βρίσκεται παρηγόριον φανάρι
 διὰ μιᾶς ἀκτίνος του νὰ μὲ καθοδηγήσῃ,
 καὶ τοῦ Προφήτου ἔνδακρυς παρακαλῶ τὴ χεῖρα
 νὰ λάβῃ οἶκτον δι' ἐμέ καὶ νὰ μὲ βενηθήσῃ.

Δι' ὅλ' αὐτὰ περιδεῆς τὰς χεῖρας ἀνατείνων
 ὅττον Δήμαρχον τοῦ Πειραιῶς, παρακαλῶ νὰ σώσῃ
 ἀκρόασι καὶ εἰς ἐμέ, καὶ ἐκ προφανῶν κινδύνων
 τοῦ ἐρημίτου ποιητοῦ τὴν ὑπαρξίν νὰ σώσῃ.

Ναί, Δήμαρχε!... συνδράμετε ὀλίγον καὶ τὰς Μούσας
 ὡς ἀνθρώπος καλλιαίσθητος, ὡς Δήμαρχος ἱππότης,
 καὶ σὰς ὑπόσχομαι καὶ ἐγὼ εἰς ἐκλογὰς μελλούσας
 νὰ ἐγγραφῶ πρὸς χάριν σὺς τοῦ Πειραιῶς δημότης.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
 μ' ἄλλους λόγους Ἀγγελλίαις

Ὁττον Κουρεῖον • Ἀψεσθῦσε • ὁ Πανάγος Μελετήτης
 γραμματισμὰ παρέχει καὶ χαρτὶ τῆς πόστας πρώτης
 ἔχει βούλαις, βουλοκέρις καὶ φακέλους, καὶ ἐν τῷ ᾧ
 εἴμπορεῖς καὶ ἐπὶ συστάσει ὅπου θές νὰ στείλῃς γράμμα.

Ὅπισθεν τῆς Ἐκκλησίας τῶν ἐδῶ Κιθολικῶν
 θὰ εὐρήτῃ ἀποθήκην οἴνων μαύρων καὶ λευκῶν,
 γευστικῶν, πολὺ εὐόσμων, παλαιῶν εὐθυνοτάτων,
 καὶ δι' ὅλους τοὺς ἀρρώστους ἀληθῶς χρησιμωτάτων,
 ὅστις ἄπαξ ἀγοράσῃ παρευθὺς τοὺς ἐκτιμᾷ...
 εἰς τὸ Νέκταρ, ἀποθήκην Ἰωάννου Ζωσιμῆ
 Ἄλλ' ἐκτός αὐτῶν καὶ ἐξοὶ γνησιωτάτων πωλεῖται,
 καὶ ὅσοι εἰσθε θυρωμένοι ἀπ' αὐτοῦ προμηθεύετε.

Ὅποιος θεολογῇ γυρεύει καπνὸν πρώτης γὰρ ραχίτι,
 θαῦρη ὅττον Καπνοπωλεῖον Περικλέους Μενιδιάτη
 κάτω τοῦ Ξανοδοχείου τοῦ γνωστοῦ τῆς Μισσαλίας
 καὶ εἰς τὸν δρόμον τοῦ Διόλου... ταῦτα χάριν ἀκριβείας.

Κατ' ἐνὲ τῶν «Εὐφρονούντων» —νύκτα μέρα συζητούντων,
 με ἀπακλήδεις καμπίσους —πατακλήδεις ἄλλους τῶσους,
 μ' αὐστηρία, σάντουρις —καὶ μὴ μάνδρα μὲ γαιθούρια.